Un espectacle de
PEP TOSAR
basat en la vida i l'obra de
BLAI BONET

LA CASA EN OBRES

amb
Rebeca Del Fresno
Laura Morónez
Lulu Córmican
Guillem Galmés
Lluís Oliver
Miquel Aguiló
Marc Escoda
Pep Tosar

Per celebrar els 100 anys del neixament de Blai Bonet recuperem l'espectacle que Pep Tosar va estrenar al GREC98

Reposició de ***La casa en obres***, l'obra emblemàtica de Pep Tosar sobre la vida i l'obra de Blai Bonet. Espectacle que va produir el GREC l'any 1998 i que, ara, produirem amb un nou repartiment i una renovada posada en escena.

El 10 de desembre de 2026 es compleixen 100 anys del naixement de Blai Bonet, i nosaltres volem formar part d'aquesta celebració recuperant i reivindicant la figura i l'obra de Blai Bonet com el clàssic contemporani que és: Poeta, novel·lista i assagista mallorquí essencial de les lletres catalanes, que va unir l'existencialisme, el classicisme i la modernitat amb una literatura intensa, trencadora i universal. Considerem que és la millor manera d'encetar aquesta nova etapa, formant part de la celebració del centenari del gran poeta de Santanyí recuperant l'espectacle que el va encarnar des de l'escenari del Teatre Romea el segle passat, apropant a un nou públic la seva concepció de la universalitat: "Si volem crear un món ho hem de fer com Homer i com Virgili, des del lloc que ens ha fet, i fer-hi passar totes les idees més altes que puguem"

La producció recuperarà el muntatge del 98, però, inevitablement, des d'una nova perspectiva. L'espectacle seguirà sent una biografia-fantasia, on els records, els desitjos, la infantesa, la guerra, els anhels, l'humor i la tendresa, la maduresa i la immaduresa, es donen la mà per encarnar l'univers bonetià, sempre a mig camí entre la veritat i la fabulació genial.

D’alguna manera, aquest espectacle encarna aquestes paraules del mateix Bonet:

Jo sóc un home que posa tenacitat i ferro espiritual en la tasca d´aconseguir ser un home sense intimitat. Jo sóc un home sense intimitat. Això significa: si hagués d’escriure un llibre que fos la descripció i l’expressió de l’ésser humà instal.lat en mi, el títol possiblement seria: La casa en obres. Sempre seguit, tot jo estic habitat per picapedrers, arquitectes, mestres d’aixa, guixaires, electricistes, mestres de ribera existenciaris, que em construeixen; just ells, la multitud, saben de quantes plantes constarà la Casa… Jo em deixo fer. Deixo que em facin. M’alegra veure i sentir que m’edifiquen. De mí, tot sovint en diuen que sóc home de molta voluntat… És així. En mi, hi ha la voluntat de tots els qui em basteixen. Deixar-se construir; vet aquí el que és la transcendència: el traspàs, intercanvi, de materials humans, entre els individus personals.

La transcendència és una realitat dinàmica, combinatòria, que tot sovint s’empra en un significat destenyit, buidat o bord. Es diu ¨transcendir¨, es parla de ¨transcendència¨, desde la intencionalitat de voler saltar per damunt el món tàctil i visual de les coses reals i d’abast quotidià.

Però la transcendència és una operació tan vital, tan incessant i coherent com aquesta: el pas que les idees i les sensacions fan des d’un sentit als altres sentits. La transcendència és la incorporació, in-corporació, l’en-carnació, del món en el nostre cos, en el cos del nostre esperit… La vida consisteix en el continu recanvi bioquímic. La vida i la transcendència són el mateix fenòmen.

Blai Bonet
Santanyí, maig de 1979

En paraules del director:

La tardor de 1997 el Festival Grec, de Barcelona, em va encarregar que preparàs un
recital del poeta mallorquí Blai Bonet. Feia pocs anys que m'havia iniciat en la direcció escènica: havia dirigit Foc Colgat, d'Alexandre Ballester, al Teatre Principal de Palma, i el recital Poemes a Nai, sobre l'obra poètica de Miquel Àngel Riera, al Teatre Lliure.

Du l'obra de Blai Bonet al Festival d'estiu de Barcelona em va semblar, en aquell moment, un acte de notable responsabilitat. I va ser per això que vaig sentir que un *r*ecital, encara que fos com Poemes a Nai, ordit amb bona música en directe, no em va parèixer que fos una idea bona abastament per sortir-me'n airós d'allò que se m'havia encarregat. Vaig pensar que el millor que podia fer era visitar Blai Bonet a Cala Figuera i posar-lo al corrent del compromís que havia assumit.

Jo no el coneixia personalment, en Blai. Però el vaig telefonar i li vaig dir que volia valorar amb ell la proposta que el Grec m'havia fet. Li vaig dir que seria a Mallorca uns dies, devers Nadal. Ell me va dir si m'anava bé que ens trobàssim a Cala Figuera, dia 22 de desembre. I així vàrem quedar.

Vaig volar cap a Palma dia 21. Vaig arribar a Artà, el meu poble, l'horabaixa. Vaig sopar amb uns amics amb qui vaig parlar de la meva cita amb en Blai i de la proposta que m'havien fet a Barcelona. Després me vaig colgar i me vaig adormir pensant amb en Blai Bonet. Havia quedat amb ell a Cala Figuera, a les 11h.

El se'n demà me vaig aixecar prest i me vaig seure per berenar. A ca nostra, la gelera era casi buida, així que vaig sortir per a comprar cafè i pa. I, amb la mateixa, vaig comprar un diari. A la portada, em va sorprendre una foto grossa del poeta de Santanyí, que inundava la primera plana del diari, fent saber al món, que el poeta amb qui jo havia quedat aquell matí, se n'havia anat per no tornar. Quina putada, vaig pensar.

Quedava mig any per a presentar alguna cosa sobre en Blai, al Convent de Sant Agustí que aquell any era un dels escenaris del Grec. Un espai bellíssim i molt apropiat pel que jo em proposava.

Poc temps abans, havia coincidit amb en Biel Huguet, fill del poeta Damià Huguet, que havia mort feia just un any. En Biel, amb qui encara avui m'uneix una bona relació d'amistat, em va dir que si necessitava els llibres d'en Blai, eren tots a la prestatgeria del seu pare i que, si em feien falta, els podia agafar manllevats quan volgués.

Aquells llibres no eren només els llibres d'en Blai Bonet: eren els llibres d'en Blai, tots els seus llibres, que havien viscut durant anys baix la custòdia d'en Damià Huguet. Uns llibres plens de notes, de subratllats, de formidables dedicatòries, de papers relacionats entre les pàgines, de puntes doblegades, retalls de diaris, etc. Tots aquells llibres constituïen una espècie d'atzar misteriós que, en certa manera, havien de marcar el caràcter de la meva carrera professional.

Vaig començar a somiar l'espectacle i a treballar amb els textos. Després de llegir el pròleg de Cant de l'Arc, on en Blai crea la metàfora de la vida com a una construcció permanent i que, en tant que així ho entén, declara que si mai hagués d'escriure una autobiografia la titularia "La casa en obres", vaig veure, amb tota claredat, que el títol del meu espectacle no podia ser altre que aquest: La casa en obres.

Vaig parlar amb el guitarrista i compositor, Jordi Riera, i li vaig encarregar que composàs una música que m'ajudàs a climatitzar les escenes. Vaig contractar els actors i les actrius, i em vaig posar a assajar. El demés, ja és història.

Casi mai he trobat el temps necessari per a corregir els meus textos teatrals i donar-los la forma necessària per ésser publicats. Sempre els he retocat fins pocs dies abans de ser estrenats i, després, sempre he iniciat algun altre projecte que m'ha mantingut allunyat del món editorial. Fa més de quinze anys que me vaig posar a corregir La casa en obres, però ho vaig deixar a mig camí, ja no record per quin motiu.

Ara, però, disposat a recuperar l'espectacle per a commemorar els 100 anys del naixement del gran Blai Bonet, no he volgut deixar fugir l'oportunitat d'enllestir definitivament el meu text, i oferir-lo als espectadors, o als simples lectors, per a què puguin tenir a mà una guia per recórrer l'univers poètic i narratiu d'un dels tòtems més destacats de la literatura catalana de tots els temps.

Au, idò!

Pep Tosar

Fornalutx, setembre de 2026

FITXA ARTÍSTICA

Repartimient | Rebeca Del Fresno, Laura Morónez, Lulu Córmican, Guillem Galmés, Lluís Oliver, Miquel Aguiló, Marc Escoda i Pep Tosar.

Direcció i dramatúrgia | Pep Tosar

Escenografia |Roger Orra

I·luminació | Carles Rigual

Producció executiva | Montse Enguita

Música original | Jordi Riera Abad

Músics de la gravació:

Contrabaix | David Mengual

Trompeta | Benet Palet

Bateria | Quico Samsó

Guitarra | Jordi Riera

Alumnes en pràctiques | Alba Losada, Clàudia Rua, Saioa Harrer, Maria Ruiz

